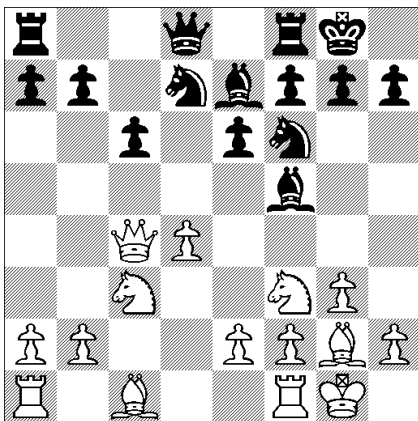

Ik heb de schaakpartijen die ik bewaren wil opgeslagen op de ouderwetse manier, op papier dus. Dat gebeurt nog steeds. Daarnaast heb ik een flink deel hiervan ook in een database zitten. Een flink deel, niet alles. De strenge controle van meester Fritz heeft er voor gezorgd dat een aantal partijen dat in het 'pre-rekenbeest'- tijdperk door de die-wil-ik-wel-bewaren-keuring kwam, toch niet de eer ontving in de database te mogen. U kunt hierover gniffelen – simpel schieten voor open doel en zo – maar zo werkt dat bij mij.

In één concreet geval heb ik de partij zelfs nooit door mijn hulpje laten bekijken. Er zat een blunder van enig formaat in, dat was meteen duidelijk na het antwoord van mijn opponent. Een leerzame blunder was het zeker en de truc staat sindsdien in mijn geheugen gegrift, ik baalde er flink van. Toch wilde ik de partij bewaren vanwege ...nou, dat leest u zo. Onlangs heb ik mijn verzuim goedgeemaakt, de partij even laten doornemen door Fritz.

De partij werd gespeeld in het PK van de HSB in 1985 tegen een zekere Kamphuis. Het was mijn eerste deelname aan het PK van de Haagse regio, na vijf tamelijk schaak-luwe jaren over de grens.

Kijkt u eens naar de volgende stelling uit de laatste ronde na de negende zet van zwart:

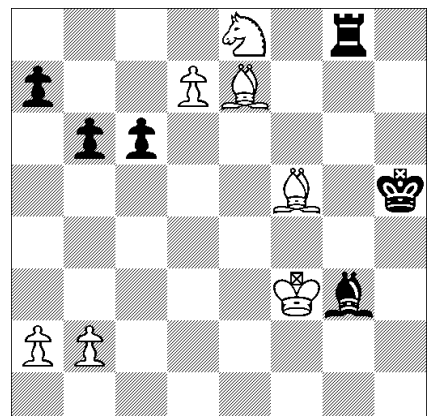
In deze stelling was ik met Wit aan zet en schoot een forse bok, een overigens tamelijk natuurlijk ogende bok. Welke bok zou dat in vredesnaam kunnen zijn? *Opgave*: Zoek de bok!

Voor diegenen onder u die niets hebben met het vinden van fatsoenlijk ogende bokken waarop geschoten kan worden is hier de oplossing: 10. Td1!, eh... ik bedoel natuurlijk 10. Td1?

Na Zwarts antwoord zakte een van mijn kledingstukken af, zal ik maar zeggen. Ik ga er vanuit dat u ziet welke ragfijne zet tegenstander Kamphuis speelde. Had ik me dus gewoon laten flessen. Preciezer: ik had mijzelf geflest. Ik, Oen!

Het bijzondere aan de hele situatie was dat ik letterlijk vlak voor de partij nog zo voor deze tegenstander gewaarschuwd was door een clubgenoot. "Je moet die Kamphuis denk ik wel kunnen hebben, maar hij is tactisch uiterst gevaarlijk. Oppassen!" En daar zit je dan als gewaarschuwd man...

En toen werd ik zo Gallisch en giftig als ik achter het schaakbord zelden ben geweest. Kwaad op mezelf begon ik compromisloos, agressief te spelen, lokte al doende mindere zetten uit en oefende uiteindelijk zo'n druk uit op Kamphuis, dat die zich - ten onrechte - genooddaakt voelde om op zeker moment materiaal terug te offeren. Vóór dat moment stond het volgens Fritzje inmiddels gelijk, daarna niet meer. Ik laat de stand zien waarin mijn opponent opgaf:

Je kunt uit deze slotstand vermoeden dat ik als een wervelwind bezig geweest ben. Dat klopt wel, maar uiteraard geholpen door enkele mindere zetten van mijn tegenstander. Ik ben hem, alles bijeen genomen, dankbaar. Voor de les en voor het punt.

Maar een ding heb ik geleerd: een gewaarschuwd man telt helemaal niet voor twee, een getergd man daarentegen wel!